

CHRISTY RAEDEKE

MAYSKÉ PROROCTVO

ZÁPAS O OSUD
L'UDSTVA

FRAGMENT

MAYSKÉ PROROCTVO – ZÁPAS O OSUD ĽUDSTVA

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:
Mayské proroctvo – Hadia špirála

Christy Raedeke
Mayské proroctvo – Zápas o osud ľudstva – e-kniha
Copyright © Fragment 2013

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

MAYSKÉ PROROCTVO

ZÁPAS O OSUD L'UDSTVA

CHRISTY RAEDEKE

Venované Juliet

Musí to pre nich byť ťažké...

Pre tých, ktorí považujú právomoc za pravdu
namiesto toho, aby pravdu považovali za právomoc.

GERALD MASSEY

Všetky proroctvá sveta,
všetky tradície sa teraz zbiehajú.
Nie je čas hier...
Svet sa neskončí. Bude zmenený.

CARLOS BARRIOS, MAYSÝ STARŠINA

PREDSLOV

(ALEBO ŠTRUČNÁ REKAPITULÁCIA
MÔJHO DOTERAJŠIEHO ŽIVOTA)

Predovšetkým vás chcem ušetriť od čítania desiatok strán o tom, ako som sa dostala na škótsky hrad na ostrove Huracan, ktorý leží uprostred čierneho rozvíreného mora. Musím to všetko povedať rýchlo, pretože keby ste čítali tú dlhú rozvláchnu verziu, pomysleli by ste si, že ste to už niekde počuli. Ten príbeh obsahuje všetky kliše: supermúdra mladú dievčinu vytrhli z jej bezstarostného života v San Franciscu a odviekli ju od najlepšej kamarátky Justine, s ktorou sa poznala už od škôlky, aby ju presťahovali na leto, predtým ako mala ísť do druhého ročníka, do pustého ostrovného hradu v Škótsku (samozrejme, zdedeného), lebo jej rodičia sa rozhodovali, či sa im bude chcieť urobiť z neho zariadenie pre turistov, kde by bol k dispozícii nocľah s raňajkami, aj keď tomu múdreému dievčaťu neustlali posteľ ani nepripravili raňajky už celé roky. Že ste to počuli už milión ráz? Počkajte, to ani zďaleka nie je všetko! Tá baba objaví tajnú komoru susediacu s jej izbou, pretože tam proste *musí byť* tajná komora.

A je tam, pravdaže, opička. Malý opičiak, ktorého na hrade pred mnohými rokmi zanechal jeden čínsky návštevník. Sloboda zvierat by mi dala medailu alebo niečo také, lebo som presvedčila Thomasa, tunajšieho správcu večne naloženého vo whisky, aby

opičiaka presťahoval z kôlničky za hradom do výklenku na drevo pri kuchynskom kozube. Prišli sme preto o dve kuchárky, ale to nikoho netrápi. Nová kuchárka pani Findlayová je úžasná a má krásneho vnuka. Je odo mňa o rok starší a vyzerá, že by mohol robiť manekýna pre firmu J. Crew. Ved' v príbehu musí byť aj nejaký mladý chalan, nie? (Vďakabohu!)

Ten opičiak vie skladať origami, takže jeho nanajvýš originálne meno je Pán Papierik. Viem, že to znie neuveriteľne, ale dokáže komunikovať prostredníctvom svojich origami – je to niečo ako znaková reč, len sa pri nej používa papier.

Mať na hrade opičku je naozaj bonus. Nikdy by som nemohla mať vlastnú opičku, pretože mama je proti väzneniu zvierat, ktoré majú žiť voľne. Mali ste vidieť, ako sa zatvárala, keď jej Thomas prvý raz povedal o Pánovi Papierikovi – vedela som, že v okamihu, keď počula slová opica a origami, si pravdepodobne predstavila malého chlapca v nejakej taiwanskej dielni, ktorý upracovanými rukami chrlí ozdoby origami pre Walmart.

Keď som už spomenula mamu, mala by som vám predstaviť svojich rodičov, ktorí sú všetko možné, len nie klišéovití, čo môj príbeh trochu odlišuje od toho štandardného príbehu o „zdedenom hrade plnom čudných vecí“.

Mama je profesionálna kasárka. Áno, kasárka. Čo mi vyslúžilo prezývku založenú na slove *kasa*, hlavne od toho živočíšneho druhu neuveriteľne nezrelých uhrovitých chalanov, ktorí chodia na sanfranciskú Akadémiu humanitných vied alebo akadémiu krutostí, ako ju s Justine voláme. Chalani ma prekrstili na Kačku Kasu Kasu, aj keď sa volám Caity MacFirelandová. Tá prezývka, žiaľ, nie je natoľko vulgárna, aby ich za to vylúčili zo školy.

Mama niekoľkokrát do roka dakde letí a otvára sejfy, ktoré nikto iný nedokáže otvoriť. No nemyslíte si, že je jedno z tých kasárskych nedochôdčat, aké vidíte v televíznych seriáloch, ktoré sa

niekde zakrádajú s pančuchou na tvári. Na svete je len pár ľudí, ktorí dokážu to čo moja mama. Vraví, že jej zvláštnou zbraňou je jej schopnosť *dotknúť sa zvuku*. Môže to znieť takmer nadprirodzene, ale nie je to tak. Hovorí, že to je podobné, ako keď bábike barbie ohýbate nohu v kolene a začujete ten uspokojuvív zvuk. Zároveň vás to naplní rovnakým uspokojuvív pocitom. Ona má naozaj v pohári s ceruzkami nohu jednej z mojich bábik – odtrhla si ju, keď videla, že bábiky vyhadzujem – a vždy sa s ňou chvíľku pohráva a puká, keď nad niečím usilovne premýšľa. Uvedomujem si, že vám teraz asi bude pripadať ešte strelenejšia, než v skutočnosti je. Spomeňte si však na ľudí, ktorí si obhrýzajú nechty alebo sa prechádzajú sem a tam, keď sa potrebujú sústrediť. Ona si len puká nohou z bábiky barbie.

Som si istá, že nemôže byť až taký cvok, keď si ju oco zobral za ženu. Oco vyzerá trochu ako George Clooney – má síce predčasne prešedivené vlasy, ale tmavé obočie a olivovú pleť. Je aj dosť vysoký, čo som po ňom zdedila. Mamy všetkých mojich kamarátok sú doňho zamilované, no ja som šťastná, lebo oco si to vôbec nevšíma. Tvrdí o sebe, že ako pubertiak bol úplný trulo, čím sa vysvetľuje, že získal titul PhD. v odbore výpočtová technika. Až neskôr nejakou náhodou tak skrásnel.

Oco je posadnutý snahou, aby sa stal „pre človeka nevystopovateľným“, ako vraví. Naozaj, nech si v Googli zadáte jeho meno tými najrôznejšími spôsobmi, nikdy sa nedopracujete ani k jednej informácii o ňom. V súčasnosti je to takmer nemožné, preto je na to náležite hrdý. Hovoril, že keď prvý raz počul o internete, videl niekde na múre napísané, ako o vás budú môcť firmy a vláda získať kvantá informácií. Aj jeho otec bol úplný blázon v tom, ako si strážil súkromie.

Oco sa teda prihlásil na univerzitu pod cudzím menom a teraz pracuje na voľnej nohe prostredníctvom nevystopovateľnej firmy,

ktorú si založil na Bahamách. Platí dane a nerobí nič nezákonné, len trvá na svojom utajení. Mama proti tomu nič nenamieta. Vra- ví, že oco si pripadá ako James Bond, a dookola mi opakuje, že je to lepšie, než keby si stále kupoval červené športové autá alebo behal za ženami. Akoby neexistovali nijaké iné možnosti. Aj tak je to v podstate jedno. Beriem to tak, že to patrí k jeho trochu čudác- kej povahe, podobne ako to, že si večne píska a má veľkú zbierku takých tých japonských figúrok gašaponov. Ani sa nepýtajte, ako vyzerá tá najnovšia...

Dá sa povedať, že sú do seba s mamou ešte stále strašne zami- lovaní. Aspoň podľa toho, ako sa smejú na svojich hlúpych vti- poch, aj keď sa nikdy neoslovujú výrazmi typu „chrobáčik“ alebo „zlatko“, ale len Fiona a Angus. A našťastie pre mňa to ani nie sú rodičia, ktorí by sa stále mojkali niekde na gauči.

Práve otec je príčinou toho, že vlastnime malý (144 obyva- telov!) škótsky ostrov zvaný Huracan a hrad Breidablik, ktorý sa na ňom nachádza. Zanechal mu ho jeho prastrýko Hamish a oco je teraz hradným pánom, čiže lairdom, ako sa hovorí v Škótsku. Najprv som si myslela, že to je nejaký šľachtický titul a že sa zo mňa stane kontesa alebo lady, ale laird znamená len vlastník pôdy, zeman. Ocovi aj tak nikdy ani len nenapadlo, že by mohol mať šľachtický titul.

Ten ostrov mali zdediť moji starí rodičia, ale obaja zahynuli pri autonehode, ešte keď oco študoval. Ja som teda nepoznala ani ich, ani prastrýka Hamisha. Jediné, čo som o Hamishovi vedela, bolo, že býva niekde v pustatine na tomto hrade a nemá vlastné deti. Bol rád, že ma naši pokrstili Caitrina, lebo je to škótske meno, a k na- rodeniu mi poslal strašne čudné darčeky: masívne strieborné ko- liesko s takým zvláštnym znakom, nejakú starú mexickú keramic- kú brošňu a zarámovanú fotografiu Mliečnej cesty. Zo zjavných dôvodov som si o ňom vždy myslela, že je šibnutý.

A ja? Ja, naopak, chcem, aby ma niekto objavil. Mám tajnú predstavu, že sedím v reštaurácii alebo som v obchodnom centre a naraz ku mne pristúpi nejaký agent z Hollywoodu a zvolá: „Bože, dievča, ako to, že ešte nehráš vo filme?“ Alebo že sa nejaký slávny výtvarný kritik príde pozrieť do krutoškoly na naše umelecké výtvary a bude žasnúť nad mojim uchopením svetla a tieňa. „Som tonalistka,“ poviem, aby som ho upozornila na fakt, že len minimálne používam farbu. (Mám pripravenú originálnu odpoveď takmer pre každého, kto by ma mohol objaviť.)

Vďaka týmto svojim predstavám, že ma niekto objaví, som ešte veľmi nepremýšľala o tom, čo by som raz v dospelosti chcela robiť. Asi čakám, či ma objaví hľadač talentov alebo poslíčkov do Senátu, výtvarný kritik, filmový producent či dokonca manažér nejakej súťaže krásy. To posledné vás môže upozorniť na fakt, že nie som veľmi náročná na to, vďaka čomu ma niekto objaví...

Samozrejme, ešte nikdy som sa s tým nikomu nezverila, pretože to pôsobí veľmi domýšľavo – akoby som azda v čomkoľvek bola nejaká svetová trieda. Zároveň si však myslím, že nie som jediná, kto takto sníva.

To je všetko. Ušetrila som vám čítanie mnohých strán a dovedla som vás až do súčasnosti. A ako hovorievala moja hipisácka učiteľka v piatej triede: „Teraz je prítomnosť a prítomnosť je veľký dar.“ Nikdy som to tak úplne nepochopila, ale znie to skvele, však?

1. KAPITOLA

Ked' počujete slová ostrov a leto, zvyčajne si predstavíte teplý vánok a palmy, ale tu to neplatí. Tu vám aj v júni ostrý vietor metie piesok do tváre a more na vás pluje, ako sa triešti o pobrežné útesy. Preto som dnes ráno hneď po raňajkách, keďže mi bola strašná zima, schytila Pána Papierika, vrátila sa do svojej izby a zapálila oheň v kozube.

V San Franciscu vo svojej izbe kozub nemám, hoci je naša rodina dosť bohatá. Tam majú vlastný kozub len tí moji rovesníci, ktorí sa zároveň môžu pochváliť prístavacou plochou pre súkromný vrtuľník. V Breidabliku je kozub v každej miestnosti, lebo je tu hrozná zima, a sú to veľké kozuby. Do hociktorého z nich by sa mohlo pohodlne postaviť priemerne vysoké desaťročné dieťa.

Vlastne všetko je tu velikánske. Pamätám sa, že keď sme sem prišli prvý raz, vyrazila mi tá obrovská stavba dych. Hrad Breidablik sa vôbec nepodobá na tie krásne hrady pre princezné, aké vidíte v Disneylande. Je hranatejší a vyzerá, akoby bol zostavený z troch kusov – na jednej strane sa týči masívny hranol veže vysokej asi desať poschodí a tá je so samotným hradom spojená štvorposchodovým krídlom. Hlavná časť hradu má tri až sedem

poschodí a je postavená zo svetlosivého kameňa. Obvod strechy lemuje niekoľko guľatých a zopár špicatých vežičiek.

Keby Breidablik nemal také pekné okolie, mohol by sa vám dokonca zdať škaredý. Hrad je obohnaný mohutnými hradbami husto porastenými brečtanom. Vysoký vchod s oblúkovým zakončením, ktorý vyplňa dvojkrídlová kovová brána, vedie na nádvorie so záhradou. Hneď za hradbami tečie potôčik, široký len asi jeden a pol metra, ktorého koryto sa vinie okolo celého hradu. Príjazdová cesta je vysypaná drobnými kamienkami, ktoré vám pri každom kroku príjemne škrípu pod nohami.

V obrovskej vstupnej bráne hradu, obitej ťažkými ocelovými pásmi, je vytesané slovo *Breidablik*. Dostanete sa k nej po schodisku, a keď sa na hornom schode otočíte, naskytne sa vám krásny pohľad na veľké jazero a upravenú záhradu, v ktorej je všetko dokonale symetrické a kry sú zostrihané tak starostlivo, že vyzerajú ako sochy.

Vnútrajšok hradu pripomína múzeum. Všade je množstvo masívneho dreveného nábytku a tony exotických koberčiek a rohoží. Na stenách visia trojmetrové portréty mužov v škótskych kiltoch a bielych podkolenkách. Sú tu aj portréty žien, ktoré akoby nikdy nevyšli na slnko – také priezračne biele sú v zdobených róbach a s vlasmi pevne stiahnutými dozadu. Ešteže ľudia vynašli samoopaľovací krém a ofinu!

Thomas nám povedal, že najlepšie izby sú vo východnom krídle, takže preto práve do tej časti hradu ako do prvej zaviedol škótsky Telecom (ocovu absolútnu prioritu, prirodzene). Východné krídlo je zároveň mostom medzi hradom a vežou. Thomas mi poradil aj to, aby som si vybrala izbu, v ktorej teraz bývam, ale myslím si, že by som si ju vybrala aj tak, pretože nábytok v nej je neuveriteľne veľký.

Mama s ocom sa zamilovali do izby hneď vedľa mojej. Mame

učarovali šesť metrov dlhé závesy z modrého zamatu a ocovi zasa súprava nebezpečne vyzerajúceho kozubového náradia. Schytil ťažký železný kutáč, urobil rýchly výpad a povedal: „Touché.“ Bolo vidieť, že sa opája myšlienkou, že je lairdom, škótskym zemanom.

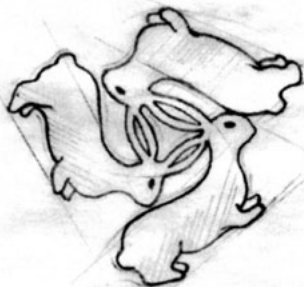
Takže teraz obývam túto izbu veľkú ako basketbalové ihrisko s obrovitánskym nábytkom. Posteľ je taká vysoká, že sa do nej dostanem len po malých drevených schodíkoch.

Stĺpiky postele sú hrubé ako telegrafné stožiare a celú ju zakrýva baldachýn z purpurového zamatu so strapcami a purpurové závesy. Je to *také* výstredné! Posteľ sa mi veľmi páči. Keď do nej zaleziem a zatiahnem závesy, pripadám si ako džin vo fľaši.

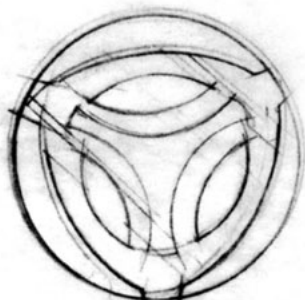
Keď pokrčím papier z tlačiarne a strkám ho pod polená v kozube, okamžite mi príde na pomoc Pán Papierik. Myslí si, že krčenie papiera je môj neobratný pokus o origami. Je hrozne zábavné sledovať opicu, ktorá sa správa ako človek, najmä ak ide o takú rozkošnú opičku, ako je Pán Papierik. Nemyslíte si, že je nejaký veľký – je asi ako menšia mačka. Má dlhú hodvábnu srst' farby bielej kávy, len okolo krku a na tvári je celkom biela. Na temene hlavy má kávovú škvvrnu ako čiapočku. Nosí podivné pásikavé oblečenie – krátke nohavice a vestu vykladanú farebnými kamienkami, ktorá zrejme patrila nejakej bábike. Jeho ruky pripomínajú ručičky novorodenca, ale prsty má dlhé a zvrátené – ten kontrast ma privádza do úžasu. Keď sme sa sem nastáhovali, našla som si v Googli nejaké informácie o malpe kapucínskej a dozvedela som sa, že tento druh opičiek sa cvičí na pomoc paraplegikom. Na webe sú fotky, ako tieto malé tvory ohrievajú jedlo v mikrovlnke, otvárajú listy a všelijako inak slúžia ľuďom, ktorí majú ochrnuté ruky a nohy. Je to úžasné.

Len čo s Pánom Papierikom založíme oheň, usadím sa na jednej staré stoličke potiahnutej kožou, ktorá stojí pri kozube. Keďže stolička je studená a tvrdá, spomeniem si na nevkusnú limetkovozelenú pohovku v tajnej komore.

Objav, ktorý sa mi podarilo urobiť bez cudzej pomoci, bol dosť zásadný. Prezerala som si vyrezávané drevené obloženie svojej izby a uvidela som parádny optický klam – tri zajace spojené navzájom ušami. Nakreslila som si to do skicára, pretože optické klamy milujem. Keď som kedysi začala kresliť uhl'om, mala som dlhé escherovské obdobie – dokázala som hľadiť na tie jeho „ruky kresliace ruky kresliace ruky kresliace ruky“ celé hodiny.

Kým som kreslila tie zajace, všimla som si, že ich uši dosť pripomínajú strieborný prívesok, ktorý mi poslal Hamish, keď som sa narodila. Nikdy som ho nenosila na krku, lebo je fakt masívny, ale pripevnila som si ho na retiazku na školskom ruksaku. Pôsobí tak trochu gótsky, pretože je z hrubého kovu, a zrejme ide o ručnú prácu.

Odopla som privesok z ruksaka, priložila som ho na zajačie uši na stene a v údive som hľadela na dokonalú zhodu. Žasla som nad tým, že vec, ktorú mám od narodenia a ktorá mi vždy pripadala ako koliesko vytepané bez nejakého zámeru, sa na tomto zvláštnom vyrezávanom optickom klame vlastne premení na zajačie uši. Najúžasnejšie však bolo to, že keď som kovové koliesko pritlačila na drevený podklad, začula som tiché cvaknutie a potom jemný škrípavý zvuk, keď sa tabuľa obloženia odsunula a odkryla malé dvierka.

Bola som z toho celá preč. Ktoré dievča nesníva o tajnej skrýši?

Miestnosťka za tabuľou má veľkosť malej izby. Steny izbičky sú obložené drevom so zložito vyrezávanými ornamentmi. V izbičke je len veľký orientálny koberec, stolík s lupou a lampou a už spomenutá limetkovozelená pohovka. To ma privádza späť k tomu, prečo všetko tak obširne opisujem: dnes je zima a ja si chcem dať tú pohovku ku kozubu namiesto rozheganých stoličiek s koženým poťahom, aby som sa na nej mohla uvelebiť a vyhrievať.

Priložím teda svoj kľúč na vyrezávané zajačie uši, poriadne pritlačím a vojdem dnu. Len čo rozsvietim lampu, Pán Papierik mi zoskočí z pleca, začne vrešťať, pobehuje sem a ta a rozčúlene ukazuje na ornamentey na stenách.

Keď som tu bola prvý raz, neskúmala som ich nejako podrobne. Z diaľky vyzerajú len ako ozdoba, ale ak sa na stenu zahľadím pozornejšie, vidím, že celkom zreteľne tvoria nejaký opakujúci sa vzor. Ide o rad znakov, ktoré sa podobajú runám, nie sú však vyrezané v radoch alebo stĺpcoch, ale tvoria hranaté špirály. Akoby ste písali jednu dlhočiznú vetu, no začali by ste písať pri hornom okraji papiera a potom by ste ho otáčali a písali na všetky štyri strany po obvode listu stále ďalej a ďalej, až by vznikla dlhá hranatá špirála.

„Čo to je?“ spýtam sa nahlas a prechádzam prstami po drevo-rezbe.

Pán Papierik upaľuje z komory. Z môjho písacieho stola zoberie papier na origami a potom sa vráti. Jeden list papiera preloží napoly ako zošit, druhý stočí do rúrky pripomínajúcej ceruzku a predstiera, že píše na papier. Bradou pritom ukazuje k stene.

„Je to písmo?“ opýtam sa a píšem si prstom na dlaň. Prikývne.

Vrátim sa do izby, vezmem ceruzku, lepiacu pásku, niekoľko listov čistého papiera a zopár papierov na origami pre Pána Papierika. Ponáhľam sa spať do komory. Podám opičke malé farebné hárkky, aby sa zabavila, a potom prilepím list bieleho papiera cez jednu z prostredných špirál. Keď pevne drží, prechádzam ceruzkou po papieri ako na hodine výtvarnej výchovy na akadémii krutostí, kde sme takto robili voskovkami frotáže starých náhrobných kameňov v Mission Dolores. Keď sa znaky objavia v podobe negatívu, biele na podklade sivej farby tuhy, vyzerá to ako kúzlo.

Pozriem sa na Pána Papierika, ktorý je pohrúžený do výroby nejakého zložitého origami. Ešte som ho nevidela robiť čosi také dômyselné, preto sa posadím na pohovku a sledujem ho. Po chvíli dielo dokončí a podá mi ho. Je to neuveriteľné – muž v dlhom habite s opičkou na pleci. Potom mi vytrhne figúrku z ruky a nesie ju k jednej špirále, postaví ju na zem a ukazuje striedavo na ňu a na stenu, akoby hovoril, že tie dve veci spolu súvisia.

Stále žasnem nad tým, ako komunikuje prostredníctvom origami. Naskakujú mi z toho zimomriavky a musím si počúvať ramená, aby som sa ich zbavila. Naraz chcem odtiaľto čo najskôr odísť, preto schytím Pána Papierika do náručia, strhnem frotáž zo steny a vybehnem z komory. Papierového panáčika nechám tam.

Sadnem si na posteľ a prezerám si odtlačok znakov. Prvý raz od nášho príchodu mám pocit, že môžem robiť niečo zaujímavejšie, než potulovať sa po okolí hradu. Keď to ukážem mame a ocovi, budú sa vypytovať, odkiaľ tie znaky mám, a moja tajná miestnosť už nebude tajná.

Starý otec mojej najlepšej kamarátky Justine je profesorom egyptológie na Princetonskej univerzite, a tak predpokladám, že vie dosť veľa aj o ďalších starých jazykoch a že by tie znaky dokázal rozlúštiť. Naskenujem frotáž a pripojím ju k e-mailu:

Od: caitymacfirelandova@gmail.com

Komu: justinemiddlefordova@gmail.com

Predmet: Prosba

Ahoj, J. Veľká prosba! Môžeš poslať túto kópiu svojmu dedkovi do Princetonu a spýtať sa ho, či vie, čo to znamená? Asi je to nejaký pradávny jazyk. V tajnej miestnosti susediacej s mojou izbou je takých znakov na stenách strašne veľa. (Áno, mám tajnú miestnosť AJ opicu, vrelá vďaka. Už môžem oficiálne zomrieť...)

Odošlem e-mail a vrátim sa ku kozubu prehrabať ohnisko. Plamene a teplo ma fascinujú. Bezmyšlienkovito štuchám do uhlíkov, a keď sa ozve cinknutie, ktoré ohlasuje príjem nového e-mailu, strašne sa zľaknem. Je od Justine.

Od: justinemiddlefordova@gmail.com

Komu: caitymacfirelandova@gmail.com

Predmet: RE: Prosba

Ahoj, C! Dostala som tú prílohu, čudné! Nepodobá sa to na tie egyptské haky-baky, čo má dedko doma, ale možno bude vedieť, o čo ide. Napíšem ti hneď, ako sa ozve. V našej krutoškole sa to bez teba nedá vydržať, a to je len štvrtý deň letnej školy. Jediným svetlým bodom v mojom ponurom živote je to, že som na chémii vo dvojici s Davidom von

Kellermanom. Strašne dobre vyzerá, je opálený a hrozne krásne vonia. Pokusy vždy zmrvíme, aj keď poznám správny postup, lebo sa nemôžem prinútiť, aby som ho opravovala. Je to odo mňa veľmi nefeministické, som ako žena v domácnosti v 50. rokoch minulého storočia. Bolo by ti zo mňa zle. „Áno, David. Iste, David, zmiešam kvôli tebe tieto dve prísady, hoci viem, že tým vyvolám nejakú strašnú chemickú reakciu, David, a smiem ti urobiť fašírku, David?“ Blé. Som úbohá!

Čau.

Justine

Justine musí chodiť do letnej školy iba preto, lebo z chémie dostala béčko. V krutoškole vám známku vymažú, ak sa prihlásite do letnej školy, čo Justine musí urobiť, pretože jej rodičia si neželajú, aby mala horšie známky než áčka. No aspoň môže každý deň sedieť vedľa Davida von Kellermana. Trochu ma pichlo pri srdci od závisti.

Aby som stále nesledovala, či mi už prišiel e-mail, vraciam sa do komory a urobím ešte niekoľko kópií špirál na stene. Najradšej by som ich odkopírovala všetky, ale nie je ľahké mať ruky tak dlho zdvihnuté a prechádzať ceruzkou po papieri sem a tam.

Celý deň sa pred rodičmi, Thomasom a pani Findlayovou tvárim akoby nič. Akoby sa mi práve neprihodila tá najneuveriteľnejšia vec na svete.

E-mail od Justine príde až na druhý deň ráno.

Od: justinemiddlefordova@gmail.com

Komu: caitymacfirelandova@gmail.com

Predmet: Tvoja frotáž

Čau, C, pozri si dedovu odpoveď. (Prepáč, tvárila som sa, že som tú frotáž robila ja, aby si myslel, že sa o to zaujímam, no teraz asi budem musieť vyjsť s pravdou von.) Čo je to za záhadu? Zdá sa, že to tých starcov z Princetону poriadne zdvihlo zo stoličiek. Dnes som si v labáku strekla do tváre trochu vody, keď som umývala kadičky (aké domácke!), a David mi ju zotrel prstom. Myslíš, že sa mu páčim? Je dosť nezvyčajné utierať niekomu prstom tvár, však?

Nasleduje e-mail od dedka:

Milá Justine,

je úžasné, že sa zaujímaš o archeológiu a staroveké pamiatky! Tvoja kópia ma úplne fascinovala, pretože nikdy som nevidel nič podobné. Poslal som ju doktorovi Tenzovi na katedru starovekých jazykov. Veľmi ho zaujíma, kde si k tej kópii prišla, a to až tak, že si vypýtal Tvoju e-mailovú adresu, aby Ti mohol napísať priamo. Sľubujem, že ho proti Tebe nepoštvm, ale povedz mi: kde si tie znaky našla?

Tvoj dedko

Je to paráda, že nejaký pán v Princetone vie, čo tie znaky znamenajú, no trochu ma desí, že chce ďalšie informácie. Ja som len potrebovala vedieť, čo to vlastne je. Asi bude najlepšie požiadať Justine, aby to zastavila hneď v zárodku.

Od: caitymacfirelandova@gmail.com

Komu: justinemiddlefordova@gmail.com

Predmet: Tvoja kópia

Páni, tak oni si myslia, že vedia, čo to znamená, ale nechcú ti to povedať? A teraz chcú viac info? Jéj, tak na to zabudnime. Prepáč, že som ťa do toho zatiahla... Môžeme to nechať plávať?

A áno, keď ti niekto utrie prstom tvár, je to veľká dôvernosť – urobil to len preto, lebo sa chcel dotknúť dlaňou tvojej tváre. Je to jasné: je do teba blázon.

Kiežby som mohla hneď dostať odpoveď. Veľmi dobre však viem, že vinou časového rozdielu teraz Justine spí, a tak mi odpíše až zajtra, čo ma deprimuje.

Rozhodnem sa, že sa vrátim do komory a ešte raz si tie znaky poriadne prezriem. Použijem zajačí kľúč, tabuľa sa odsunie a ja vojdem. Sadnem si na pohovku, aby som to všetko lepšie vnímala, a snažím sa vidieť to, čo si všimol ten človek z Princetonu. Pán Papierik pristúpi k stene a pomaly prechádza prstami po ornamentoch. Vyzerá takmer smutne, jeho včerajšie nadšenie kamsi zmizlo. Zodvihne svojho papierového panáčika a papierovú opičku, ktorá spadla, mu posadí späť na plece. Myslím si, že sa mu za tým mužovi v habite cnie.

Zoberiem zo stolíka veľkú lupu s rukoväťou z parožia. Prekvapí ma, že je ťažšia, než vyzerá. Keď sa Pán Papierik príde pozrieť, čo robím, pridržím si lupu pred okom a pozriem sa priamo naňho. Keď zbadá moje zväčšené oko, zvrieskne a odskočí, až zhodí stolík.

Ten sa s buchotom prevráti hore nohami a ja zbadám, že zo spodu je k nemu pripevnená knižočka v koženej väzbe. Chvíľku uvažujem, či je to niečí denník, a snažím sa odolať pokušeniu knižku otvoriť. Ani ja by som si neželala, aby niekto čítal môj denník, aj keby som bola už dávno mŕtva. Na väzbe je niečo napísané drobným písmom, preto nepatrne pohnem povrázkom, len

natoľko, aby som si nápis mohla prečítať. Písmená sú zlaté, trochu neusporiadané, akoby bol nápis vytlačený ručne, a dokopy dávajú názov: *Grimoár správcu dní*.

Náhodou viem, čo znamená slovo grimoár, pretože Maddie La Fondová nosí v škole ustavične nejaký denník, ktorý má vpredu veľkým cifrovaným písmom napísané *Madisonin grimoár*. Raz som sa jej neuvážene spýtala, čo to je, a ona mi vysvetlila, že grimoár je kniha znakov, ktoré spolu súvisia. Povedala, že si do nej zaznamenáva rozvratnú symboliku spoločnosti. Vzápätí spustila tirádu o tom, že mužská spoločnosť sa zmocnila termínu grimoár a začala ho považovať za niečo pohanské. Bla, bla, bla. (To bla, bla, bla znamená, že som rýchlo vypla z obavy, že mi praskne hlava. Maddie je totiž ten typ dievčaťa, čo si myslí, že je obrovský paradox, ak ona, pankrokerka, je zároveň aj pokladníčkou záujmového krúžku pletenia. Keď ľudia, ktorí si nahovárajú, akí sú „kompliko- vaní“, spustia svoje prejavy, mám sto chutí vopchať si štipule do uší a počkať, kým dotýčný rečník prestane pohybovať perami.)

Keď knižku otvorím, zistím, že je to naozaj grimoár. Je to kniha znakov – tých znakov, z ktorých sú vytvorené hranaté špirály na stene. Každá stránka je venovaná jednému z nich: vľavo je obrázok a vpravo buď nie je nič, alebo je tam hláska zodpovedajúca symbolu. Na prvej strane je starodávnou kurzívou a perom namočeným v atramente napísané: *Ako hore, tak dole*. Papier je veľmi starý a na okrajoch zožltnutý. Keby som ho stlačila medzi prstami, mohol by sa rozdrobiť.

Napočítam len sedem dešifrovaných znakov. Zaujímalo by ma, ako dlho trvalo človeku, ktorý písal túto knihu, kým rozlúštil tých sedem písmen. Práve na to je odborník môj oco, ale ešte mu to nechcem prezradiť. Pustil by sa do toho spolu s mamou a hneď by si to uzurpovali, koniec koncov ako vždy, keď som začala nejaký vedecký projekt. Obaja sú blázni do rébusov a hlavolamov, do-

kážu im úplne prepadnúť – ne jeden môj učiteľ ich už musel krotiť a povedať im, aby sa mi nepletli do domácich úloh.

V náhlom osvietení mysle mi napadne, ako ich ľstou prinútim, aby mi to pomohli rozlúštiť. Vezmem kópiu, ktorú som včera naskenovala, prekryjem ju ďalším papierom a obkreslím znaky. Keď skončím, vyzerá to ako rad nejakých podivných písmen, nie ako kópia. Na ďalší papier pripíšem rozlúštené znaky z grimoára, potom papiere zrolujem a stiahnem gumičkou.

Zídem do kuchyne, lebo mama s ocom ešte sedia pri raňajkách. Oco sa na mňa pozrie a spýta sa: „Tak čo, ty cudzinka, čo robíš? Zás nejaké darebáctva?“

Mama sa žiarivo usmeje a začne: „Aj keď nechceme *vyzvedat'*, kamoška...“

Oco ju hneď preruší veselým: „Padam dam čááá.“

Zdvorilo sa usmejem: „Primátoviny. Strašne vtipné. Mali by ste s tým ísť do cirkusu, je to fakt úžasná psina.“ V podobných situáciách ľutujem, že nemám súrodenca, s ktorým by sme mohli vyvrátiť oči dohora.

„Včera sme ťa takmer nevideli,“ zmení tému mama. „Čo si porábala?“

„Vlastne som vám priniesla takú hádanku,“ oznámim namiesto odpovede.

„To ma zaujíma!“ zvolá oco a šálku s kávou položí na stôl. „Sem s ňou!“

„Zaoberáš sa kódovaním, však? Aby boli on-line zabezpečené kreditné karty a podobné hlúposti.“

„Vďaka, že si tak vážiš moju prácu, aspoň súdiac podľa tvojho slovníka,“ odpovie.

„Aký dobrý si v dešifrovaní?“ spýtam sa.

Pokrčí plecami. „Mal by som byť najlepší.“

„Je skoro taký dobrý ako ja,“ dodá mama.

„Výborne. Takže sa môžete pokúsiť vyriešiť moju hádanku obaja. Bude to niečo ako súťaž,“ navrhnem. „Tu mám nejaké znaky a som zvedavá, či ich dokážete rozlúštiť.“

„Už sa na to teším, dievčatko moje,“ usmeje sa mama a nakloní hlavu nabok. „To bude teda zaujímavá úloha!“ Úplne ma podceňuje.

„Tu to máte. Je to niečo ako ‚výrok‘, tak by ste to asi nazvali. Na tom druhom papieri je sedem rozlúštených znakov. Je to pomôcka.“

„Tak fajn, Angus, ideme na to. Odkopírujem to a budeme súťažiť, kto to rozlúšti prvý. A nieže sa budeš pozerat' na tú pomôcku! Nech ti to ani nenapadne!“

Už som vravela, akí sú naši súťaživí?

„Priprav sa na drvivú porážku, Fiona!“ Oco schytí papier a ženie sa do knižnice, kde je kopírovačka. Mama mu je za päťami.

To by malo byť zaujímavé, pomyslím si. Uvažujem, či to niektorý z nich dokáže rozlúštiť aspoň s tou pomôckou, ktorú som im dala.

2. KAPITOLA

Čakám, ako si naši poradia so šifrou, a dúfam, že každému sa podarí rozlúštiť niekoľko slov, aby som to mohla dať dokopy. Pritom mi napadne, že by som mala získať ďalšie informácie o dejinách Breidabliku. Chcem sa dozvedieť viac o Fergusovi, ktorý tento hrad postavil, a usúdim, že najlepšie spravím, ak zájdem za Thomasom. Vezmem Pána Papierika a vydám sa ho hľadať. Objavíme ho pri jazere, kde prerezáva rozkošatené kry a stromy. Thomas je chudý dlháň s plešinou a orlím nosom, vyzerá ako nejaký vták. Kaki nohavice má zastrčené do gumákov, ktoré mu siahajú až po kolená, a károvanú vlnenú košeľu má ako vždy starostlivo zapnutú až pod krk.

„Dobré ráno, Thomas, ako sa darí?“ spýtam sa.

„Dobré ráno, dievčatko. Ahoj, Papierik,“ pozdraví. „Tak čo, vy dvaja, stále spolu?“

„Stále,“ prisvedčím. „Nechápem, ako som mohla tak dlho žiť bez opičky.“

Thomas dôjde až k nám a poškriabe Pána Papierika pod bradou. „To je fajn, všakže?“

Špičkou tenisky odkopnem pár kamienkov. „Thomas, neviete niečo o tom mojom skvelom praprasedovi Fergusovi?“

„Veľa toho neviem, veď zomrel pred niekoľkými storočiami. Odvtedy sa na hrade vystriedalo zopár generácií.“

Pozriem sa na vežu. „A ako je to s tou vežou?“

„No, veže sa stavali na obranu panstva. Strážce z nich vyzerali ďaleko do krajiny a hlásili, keď sa blížil nepriateľ.“

„Ale táto veža nikdy neslúžila ako pevnosť alebo niečo také, však?“

Thomas sa oprie o dlhú násadu hrablí. „Ech, povedal by som, že táto je len na ozdobu. Je zvláštne, že bola postavená ešte skôr ako hrad. Staval ju iba Fergus s nejakým Číňanom.“

„Kde sa tu pred dvesto rokmi vzal u Fergusa Číňan?“ začudujem sa.

„Fergus prišiel na ostrov Huracan po niekoľkoročnom putovaní po Číne. Vrátil sa odtiaľ s jedným Číňanom a sami dvaja postavili tú vežu. Až potom sa staval hrad, ale na to už, samozrejme, mali ďalších pomocníkov.“

„A kto na tomto ostrove žil, kým sem prišiel Fergus?“

„Ani živá duša. Ostrov bol pustý. Ľudia si mysleli, že tu straší, nikto by sem nevšiel ani za nič. Až keď Fergus postavil vežu a niekoľko rokov tu býval, nastahovali sa sem ďalší ľudia – väčšina tých, čo sa tu usadili, bola najatá na stavbu hradu.“

„Nemôžem uveriť, že tú vežu dokázal postaviť len s jedným pomocníkom,“ poviem. Pán Papierik mi zoskočí z pleca a kráča k okraju úhľadného jazera. Odtrhne si vodný šalát a pustí sa doň. Stále zabúdam, že je to zviera, ale keď sa to tak vezme, všetci sme predsa živočíchy.

Thomas prikývne. „Bola to drina. Makali päť rokov.“

„Takže keď tu nikto nežil, tak ich ani nikto nevidel, ako stavajú tú vežu,“ konštatujem.

„Nie, Fergus nechcel, aby mu pomáhal niekto z miestnych. Ľudia špekulovali, že pri stavbe používa nejakú metódu, ktorú sa na-

učil v Číne, no keď sa človek na tú vežu pozrie, na prvý pohľad vidí, že je to škótska práca. Nie je na nej nič zvláštne, akurát to, že sa nemôžeš dostať do stredu veže. Schodisko vedie okolo akéhosi pevného jadra.“

Prikývnem, hoci nesúhlasím. Nemá predsa logiku, aby dakto staval vežu, taký obrovský kamenný kváder, bez cudzej pomoci! Ibaže sa v nej niečo schováva a staviteľ nechcel, aby to ostatní videli. Nemôžem sa ubrániť myšlienke, že v strede veže je čosi ukryté.

„Vezmete ma dovnútra, Thomas?“

„Nie je tam veľmi čo vidieť, iba veľké schodisko, ktoré vedie až na hornú ochodzu.“

„Aj tak by som sa tam rada pozrela.“

Thomas ma zavedie k dreveným dvierkam s oblúkovou hornou časťou, obaja sa musíme zohnúť, aby sme cez ne mohli prejsť. Vnútri zbadám kamenné schodisko, ktoré sa vinie okolo vnútorného hranatého jadra veže, svetlo sem dopadá len cez niekoľko úzkych štrbín v stene. Thomas mi vysvetlí, že veže slúžili na obranné účely – lukostrelci z nich strieľali na nepriateľov a zároveň v nich boli chránení pred ich strelami. V tejto veži však štrbiny slúžia iba na vetranie. Stále stúpame nahor a konečne sa dostaneme na plošinu, z ktorej je nádherný výhľad na všetky strany. Zhora vyzerá všetko maličké ako detská stavebnica. Hladina jazera sa leskne v slnečných lúčoch, rozsiahle lesy okolo hradu pripomínajú učesanú huňatú kožušinu a nízke kopce, vyhladené stáročnými vetrami a dažďami, zasa piesočné duny. V diaľke sa hrozivo černie more.

„Dá sa do veže dostať aj z hradu?“ spýtam sa.

„Nie. Kedysi to šlo, ale vchod je už celé roky zamurovaný,“ odpovie Thomas. „Stará veža slúži už len ako vyhliadková.“

Pozriem sa priamo nadol a všimnem si, že spod veže vyteká nejaká voda. „Ako to, že tam dole tečie potôčik?“

„To je prameň. Studňa, ktorá tam je, preteká,“ vysvetľuje

Thomas. „A ten potôčik sa vlieva do toho, čo tečie popri vnútornej strane hradieb.“

„Nie je čudné, že vodná priekopa je *vnútri* hradu?“

Thomas sa rozosmeje. „Nie, nie je to totiž vodná priekopa. Je to len potok, hlboký necelý meter. Ten by nepriateľa určite nezastavil. Je tu skôr na ozdobu.“

„Takže tá veža je postavená na prameni?“ zaujímam sa.

„Hej, Fergus vybudoval okolo prameňa pekné kamenné koryto, preto voda vyviera doň a vyteká z veže von.“ Hlasno sa nadýchne a povie: „Mal by som sa dať znovu do práce, dievča moje. Chceš ísť dole so mnou?“

Zídeme aj s Pánom Papierikom po schodoch a vonku zbadáme pani Findlayovú. Práve kráča k autu. „Idem po jahňa na Moody Farm,“ volá na nás. „Caity, nechceš sa s Pánom P. previezť?“

Pokrčím plecami. „Jasné, prečo nie?“ Ešte ani zďaleka som nevidela všetko, čo tento ostrov ponúka.

Prejdeme niekoľko kilometrov a potom pani Findlayová len tak medzi rečou prehodí, že na farme bude aj jej vnuk Alex, takže sa s ním môžem konečne zoznámiť. Videla som ho už dvakrát, ale iba z diaľky. Raz mi ho ukázal Thomas, keď sme práve prechádzali cez tunajšie mestečko zvané Brayne, a druhý raz som ho tajne pozorovala z okna svojej izby, keď prišiel vyzdvihnúť pani Findlayovú. Je hrozne pekný. Nie, to sú slabé slová. Je to ten najkrajší chalan pod slnkom. Alfa a omega mužskej krásy. Už navždy s ním budem porovnávať všetkých ostatných.

Mám dôvod byť po tejto informácii vydesená. Na také stretnutie by som sa *strašne dlho* pripravovala. Vlasy, oblečenie, topánky, to, čo poviem – všetko by som s Justininou pomocou starostlivo plánovala niekoľko dní, možno týždňov. Aspoň že mám so sebou Pána Papierika – opička, ktorá vie skladať origami, dokáže prirodzene prelomiť ľady.

Kedykoľvek sa prevážam po ostrove, uvedomujem si, že je oveľa väčší, ako som si myslela. Krajina je tu celkom iná, než na akú som zvyknutá. Okrem niekoľkých roztrúsených lesíkov sú tu väčšinou vlniace sa kopce porastené mäkkou trávou. Z okienka auta vyzerajú ako potiahnuté starou plstou, ktorá sa už na mnohých miestach roztrhla, a skalné záplaty vo veľkosti bejzbalového ihriska pôsobia ako miesta, kde by sa mohli hrať nejakí dobromyselní škriatkovia.

Zastavujeme pri starej stodole. „A sme tu,“ povie pani Findlayová.

Stodola patrí do starých čias. Napoly ju tvorí kamenná podmurovka, napoly je drevená. Vpredu sú dokorán otvorené dvoje obrovské vráta. Tmavý vnútrajšok osvetľuje niekoľko holých žiaroviek zavesených pri strope na kuse drôtu.

„Máme s Pánom Papierikom počkať v aute?“ spýtam sa v nádeji, že sa vyhnem neplánovanému stretnutiu.

„Kdeže, dievčatko! Alex sa s tebou bude chcieť zoznámiť!“

Váhavo sa za ňou šuchcem do stodoly, kde cítiť pach dobytky a mokrého sena. Znie to nevábne, ale mne sa tá vôňa páči.

Pani Findlayová spevavo zavolá: „A-lex! Aaa-leex!“

Vynorí sa odniekiaľ zozadu a ja sa mimovoľne poobzerám, kde je nejaký fotograf, pretože Alex vyzerá ako stajňový manekýn. Viete, ako sú manekýni väčšinou oblečení: s nedbalou eleganciou, pestrofarební a pokrčení, akoby naozaj pracovali niekde v teréne s vidlami a navliekli na seba, čo im práve prišlo pod ruku. Presne tak vyzerá Alex, až na to, že je to naozaj jeho pracovný odev.

Tmavé vlnité vlasy si odhrnie, aby mu nepadali do nádherne modrých očí, takých svetlých, že sa podobajú vlčím. Je o niekoľko centimetrov vyšší než ja, veľmi dobre stavaný, na rozdiel od tých trullov z našej akadémie, ktorí si myslia, že dve hodiny cvičenia s ovládačom počítačovej hry v ruke sú dostatočný tréning.

Vyblednutú károvanú košelu má rozopnutú, pod ňou červené tričko, vyšúchané džínsy má zastrčené do vysokých gumákov. Pozrie sa na mňa a usmeje sa. Zuby má neskutočne biele, jeden horný predný rezák špičkou nepatrne prekrýva vedľajší zub – práve toľko, že vyzerá reálne a nie ako vosková figurína Dokonalého ľudského samca.

„Ahoj, už som sa chcel zastaviť na hrade a zoznámiť sa s tebou,“ povie, stiahne si koženú rukavicu a potrasie mi pravicom. Cítim sa trápne, lebo od nervozity mám strašne spotenú dlaň, kým jeho hranatá ruka je teplá a suchá. Nechce sa mi ju pustiť.

Netušila som, aké kúzlo má škótsky prízvuk, ale splnil moje očakávania. Vlastne ho asi tak desaťnásobne prekonal.

„Teší ma.“ Môj hlas znie detskejšie, než by som chcela.

To je všetko, čo zo seba dokážem dostať.

Pán Papierik mi začne nadšene poskakovať na pleci. Alex natiahne ruku a pohladká ho, pričom mi zavadí dlaňou o plece. Úplne stuhnem.

„Starká básnila o tom, ako ste sa s Pánom Papierikom úžasne skamarátili. Ak ťa má tak rád, považujem to za najlepšie odporúčanie,“ povie Alex.

Len sa usmievam ako idiot.

„Je to jahňa nachystané, Alex?“ zachráni ma pani Findlayová.

„Áno. Hneď ho prinesiem.“

Keď odíde, pozriem sa na pani Findlayovú, ktorá sa lišiacky usmieva, akoby presne vedela, čo sa mi deje v hlave. Určite som červená ako rak.

„Mali by ste sa lepšie spoznať – ak sa tu tvoji rodičia rozhodnú zostať, aspoň budeš mať kamaráta, až sa začne škola,“ prehodí akoby mimochodom.

„Fajn.“ Snažím sa, aby to znelo neutrálne, ale nervózne sa pohrávam s Pánom Papierikom a to ma prezradí. Až do tejto chvíle

som bola proti tomu, aby sme v Škótsku zostali dlhšie ako do konca letných prázdnin.

Alex vyjde zo stodoly a vlečie debnu, ktorá je hádam väčšia než on. Páni, je krásny a ešte k tomu *silný*!

Pani Findlayová otvorí zadok landrovera a Alex tam debnu uloží. „No, bol to dobrý baranček,“ povie a poklopká po debne.

Uvedomím si, že to, čo je vnútri, bolo ešte nedávno živým tvorom, a prv než sa stačím ovládnuť, pridusene vykriknem. Je to rovnaký zvuk, ako keď sa naraz uvoľní upchatá odtoková rúra. Alex sa na mňa pozrie ako na nejakú krehotinku. „Tým sa netráp, na tanieri bude rovnako užitočný, ako bol na lúke.“

„Ja viem. Určite to bude dobrota,“ hlesnem, aby som nevyzerala ako nejaká fajnovka.

„Tak, tešilo ma, Caity.“ Ešte raz mi potrasie rukou, potom sa načiahne, poškrabká Pána Papierika pod bradou a povie: „Ahoj, kamarát.“

Dostanem zo seba len: „Aj mňa. Uvidíme sa.“ Som teda neskuťočne duchaplný rečník!

Keď odchádzame, musím sa zo všetkých síl ovládať, aby som sa za ním neobzrela.

Len čo dorazíme na hrad, rozbehnem sa do svojej izby, aby som sa na seba kriticky pozrela v zrkadle.

Výsledok prehliadky vo veľkom zrkadle, v ktorom sa vidím od hlavy po päty: Kučeravé vlasy sa vymkli spod kontroly, pretože som sa dnes vykašľala na kondicionér v domnienke, že ma uvidí len opica. Odrátať tri body. Poznámka: Treba ho používať denne! Vlasy mám pekne lesklé, voda zo studne s nimi robí divy, gaštanový odtieň vyzerá v priamom slnečnom svetle dobre. Pridať jeden bod. Pehy budú večný problém. Odrátať bod. Poznámka: Zistiť, či by ich mamin púder na tvár trochu zakryl. Našťastie sa nezaobídeme bez toho ružového lesku na pery s mäťovou príchuťou, je to

takmer moja droga, takže pery sú v poriadku. Pridať bod. Zuby som si ráno umyla, bonusové body. Na biele tričko som si natiahla priliehavý kašmírový sveter s véčkom, lebo ráno bolo chladno. Dva body navyše. Žiaľ, mám na sebe tie otrasné odstrihnuté džín-
sy, v ktorých vyzerám ešte vyťahutejšia, než v skutočnosti som. Zásadná chyba. Odrátať dvetisíc bodov. Poznámka: Vyhod' ich už konečne!

Ozve sa zaklopanie na dvere a do izby nakukne mama. „Môžem na chvíľku, Caity?“

„Jasné, mami. Čo sa deje?“

Dôjde ku mne, objíme ma zozadu okolo pása a pozrie sa do zrkadla. Podobáme sa na seba, pokiaľ ide o farby: obidve máme gaštanové vlasy, zelené oči a bledú pleť, no ju príroda ušetrila od pieh a neposlušných kučier. Pehy som vraj zdedila z macfirelandovskej strany, rovnako ako všetko ostatné. Je to pravda. Keby som si stiahla vlasy pevne dozadu, až by to bolelo, a naniesla si poriadne svetlý mejkap, veľmi by som sa podobala na tie bledé dámy na obrazoch na chodbe.

Mama ma pustí, otočí ma k sebe a povie: „Moríme sa s ockom s tou šifrou, čo si vymyslela. To ti napadlo až tu?“

„Hej. Čo na to hovoríte?“ spýtam sa s pohľadom upretým na posteľ. Je ťažké hľadiť mame do očí a pritom klamať.

„Je to vynikajúce, Caity. Bez tej pomôcky sme s tým ani nepohli a otec to teraz skúša pomocou toho kľúča. Už to má v počítači a vytvára program, ktorý by to dešifroval.“

„Ahá, takže počítač pracuje za vás, čo?“ pokúšam sa o veselý tón, lebo je jasné, že mama berie celú záležitosť až príliš vážne.

„Ako si prišla na ten kód?“

Pokrčím plecami. „Neviem, len som sa tak hrala.“

Nestačí jej to. Hľadí na mňa a očakáva podrobnejšie vysvetlenie.

„Prečo tá to tak zaujíma?“ spýtam sa.

„Vieš, s ockom sme uvažovali, či by si nechcela ísť do nejakej internátnej školy. Do prvotriednej školy, kde by si mohla naplno rozvíjať svoj talent.“

Div sa mi nepodlomili kolená. To som teda nečakala. „Ako to myslíš?“

„Akadémia humanitných vied v San Franciscu je celkom dobrá škola, ale ty si tam ešte nikdy nevyrukovala s takým ťažkým kalibrom, ako je tá šifra,“ konštatuje a hľadí na mňa tak skúmavo, ako to vedia len mamy. „Tá svedčí o neuveriteľnom talente, pokiaľ ide o predstavivosť, riešenie problémov a logiku. Si očividne veľmi, veľmi bystrá. To sme vedeli vždy, ale týmto si nás úplne ohromila.“

Jej pohľad je taký prenikavý, že si musím sadnúť na peľasť posteľ. „Nie, mami. Som spokojná tam, kde som, fakt.“ V žiadnom prípade nechcem, aby ma poslali niekam preč, a už vôbec si neželám, aby som sa musela snažiť byť niečím, čím nie som, a verte mi, nie som nijaký génius. Je najvyšší čas zahrať na nejakú poriadne citlivú rodičovskú strunu.

„Vy ma naozaj chcete poslať ešte niekam ďalej, úplne *samu*?“ spýtam sa. „Čo nestačí, že ste ma odvliekli do tejto pustatiny, odtrhli ma od všetkého, v čom som žila, pre ten váš bláznivý nápad, že z tohto tu urobíte motel či čo?“

„Rozhodli sme sa pre hotel,“ odpovie.

Odviedla som ju tak ďaleko od témy, že z jej odpovede som totálne paf.

„Čože?“ zamumlem.

„Keď sme na internete videli, koľko je tu všade naokolo ponúk na obyčajný nocľah s raňajkami, rozhodli sme sa, že tu radšej zriadime hotel. Odmietam tu rozvešovať volánikové záclonky, dávať na posteľ háčkované prikrývky a vylepovať prúžkované tapety s vtáčikmi a mačičkami. Malý hotel bude oveľa štýlovejší.“